

Ferenc és Testvérei

A zalaegerszegi Jézus Szíve Plébánia havilapja

2017. szeptember

200 Ft

Interjú Leopold testvérrel

„Az Istennel való kapcsolatunk foglalkoztat”

- Kedves Leopold testvér, az újság olvasóinak nevében is megköszönöm, hogy ezzel az interjúval bemutatkozol most nekünk. Kezdhetnénk azzal, hogy hol nőttél fel, családi hátteredről megosztanál-e velünk néhány mozaikdarabkát?

- Budapesten születtem, elég régen, 1958-ban, a 60. évemben vagyok. Egy olyan családban nőttem fel, ahol a szüleim különleges életutat futottak be. Mindketten a hitnek nagy kihívásait élték meg.

Édesapám, tizennyolc éves korában, az érettségi közelében, kémia szertárosként, egy kísérlet előkészítése közben történt robbanás következtében elvesztette a látását. A jó Isten hosszú keresés után vezette el oda, hogy teljes értékű emberként magáról és a családjáról tudjon gondoskodni. Jogásznak tanult, a Zeneakadémiát elvégezte, míg végül Isten elvezette oda, amire tulajdonképpen ép érzékkel készült volna, hogy mérnöki feladatokat oldjon meg. Mindezt Isten csodájaként, mérnöki diploma nélkül, vakon művelte egy gyárban, ahol saját maga épített egyedi gépeket,

melyeket saját maga kivitelezett a segítségével.

Ketten születünk gyermekként, van egy öcsém.

Édesanyám is a hitnek ugyancsak nagyon komoly kihívásait élte meg. Hét éves volt, amikor meghalt az édesanyja, és így

elég sok hányattatáson ment keresztül. Nagypapám újránősült, és egy lehetetlen mostohanyát hozott a házba, aki rosszabb volt, mintha nem lett volna senki.

Édesanyám legidősebb nővére, aki a négy lány közül elég

hamar szerzetesnő lett, tartotta a lányokban a lelket, és a hit útján is ő segítette őket.

A hivatásom alakulásában az első és leglényegesebb tényezőnek azt látom, mivel a hit halászból ered, hogy szüleim hívő példája mindenképpen meghatározó volt ebben, annak a kialakulásában, hogy egész szívvel az Úrnak adjam magam, ezt először a szüleimtől tanultam.

Én, úgymond, késői hivatás vagyok, mert családi életre készültem, építésmérnöknek tanultam, gyakoroltam is a szakmámat, de valahogy az Isten nevezetesen egy hívő közösségen keresztül abba az irányba kezdett el terelni, ahol találkoztam egy olyan papnak az életpéldájával, aki olyan tüzes szeretettel szerette az Urat, hogy ez megragadott, hogy így érdemes élni. Az ő példája mindenképpen benne volt ebben, hogy nem házakat kellene nekem építeni, hanem valahogy a mennyországba vezetni az em-

bereket, lelkeket építeni, az Úrnak munkatársa lenni.

- Miért a ferences hivatást választottad?

- Szent Ferenc életét az ifjúkoromban megismertem, azonkívül ferences templomba jártunk szentmisére, engem ott kereszteltek, ott voltam elsőáldozó, ott voltam bér málkózó, őket ismertem. Szent Ferenc életpéldája mindig is vonzó volt, inkább az volt, ami nehézséget okozott, hogy nagy szakadékokat láttam a jelenleg megélt ferences és Szent Ferenc életpéldája között.

Viszont találtam egy olyan ferencet, akin keresztül az Úr megmutatta, hogy ezt ma is meglehet élni, nem másolva, hanem Szent Ferenc szellemiségét megértve.

- A papi hivatást is ennek hatására kaptad?

- Nálam először volt a papi hivatás, és utána jött a ferences hivatás.

- Az utóbbi években hol szolgáltál, milyen rendházakban, és találkozál-e új kihívásokkal ez alatt?

- Jelenleg Magyarország szinte összes rendházában megfordultam, sőt még Kárpátalján is voltam egy fél évet. Minden ház egy-egy újabb kihívást jelentett. Mindig is lelkipásztorkodással foglalkoztam, viszont ennek a terén nagyon sokféle pasztorációban vettem részt: dolgoztam plébánián, kegyhelyen, a Kárpátaljai misszióban; volt olyan plébánia, ahol nagyon széles korosztállyal foglalkoztam, óvodásoktól az öregekig; volt olyan hely is, ahol egy szűkebb réteget szolgáltam; volt ahol csak felnőttekkel foglalkoztam, olyan is volt, hogy csak a gyóntatás és a prédikáció volt a dolgom, a budapesti értelmiségtől a vidéki egyszerű emberekig.

- Milyen érzések vannak most benned, hogy Zalaegerszegre érkeztél, milyen benyomások értek?

- Alapvetően pozitív benyomásaim vannak Zalaegerszegről. Akiiket eddig megismertem, mind nagyon készségesek voltak, szeretettel fogadtak, úgy látom, hogy igényük van arra, hogy a hitükben valaki segítse őket, igényük van a papra. Kedves családi légkör van, csupa jót mondhatok.

- Házfőnöknek neveztek ki Zalaegerszegre, hogyan képzeljük el ezt a szolgálatot, milyen feladataid vannak házfőnökként, betöltötted-e már korábban is ezt a szolgálatot?

- Ez az első helyem, ahol a házfőnöki szolgálatot bízták rám.

A házfőnököt a ferences hagyományban gvardiannak, azaz őrnöknek nevezik, aki a közösséget irányítja, és segíti a testvéreket abban, hogy megmaradjanak a ferences testvéri életben. Felelős azért, hogy milyen közösségi élet van egy helyen, a közösség apja és anyjaként gondoskodik mindenkiről, észreveszi a testvérek testi-lelki szükségleteit, mind az anyagi, mind a szellemi téren, aki figyel arra, hogy nehogyan valaki elveszzen, mert az élet egy dinamika, egy küzdőtér, ahol a gonosz lélek is tevékenykedik, és ezt észre kell venni, és időben le kell leplezni.

- Minden szerzetesnek szüksége van kikapcsolódásra, szabadidőre. Te mivel szeretsz ilyenkor foglalkozni?

- Az a szerencsés ember, aki a hivatását úgy tudja végezni, hogy az egyben kikapcsolódás is. Nem nyugként végzi, hanem szeretettel, és örömet leli benne.

Itt inkább arról beszélek, hogy az ember életformája jelenthet egyfajta egyoldalúságot. Minket különösen a sok ülés fenyeget. Épp ezért szeretek sportolni, de nem versenyszerűen, hanem az egészségem érdekében. Szeretek biciklizni, gyalogolni, télen korcsolyázni, úszni is szeretek, ha van rá lehetőségem.

- Úgy hallottam, hogy sokat olvasol. Milyen témák foglalkoztatnak mostanában az olvasmányok terén?

- Az Istennel való kapcsolatunk foglalkoztat. Most például egy jó könyvet olvasok az imádságról, amit elég nehéz olvasni. Fatimával is foglalkoztam, a szá-

zadik évforduló kapcsán. Azon kívül biblikus témákat szeretek olvasni, a biblia mélyebb megértésével kapcsolatos dolgokat. Tulajdonképpen az előző helyeken gondoskodtak arról, hogy olyan rettentő sok időm nem volt sokat olvasni, meg lassan olvasok, szeretek belegondolni az olvasottakba.

- Ha össze kellene foglalnod röviden, hogyan mondanád el Fatima üzenetét?

- Ha le akarom egyszerűsíteni Fatimát, akkor azt mondanám, hogy az emberiség vésszen megfelelkezett Istenről, a keresztyények meg vésszen megfelelkeztek az Evangéliumról. Nevezetesen az Evangéliumnak arról a mondatáról, amit Jézus mond, hogy: „Aki utánam akar jönni vegye fel a keresztyét, és úgy

kövessen engem.” A Krisztussal való kapcsolatunk áldozathozatalt jelent. Önmagunknak való meghalást jelent, hogy Vele föltámadjunk. Ez elővételezett a keresztségben, de ezt meg is kell élnünk, hogy eljussunk ennek a teljességére. Erre van a keresztyén életünk. A Szűzanya Fatimában erre hívja fel a figyelmünket, hogy ide kellene visszatérnünk. Ehhez mutat lehetőségeket. Nagyon egyszerű lehetőségeket, melyeket minden különösebb tanulás nélkül is az emberek be tudnak fogadni. Én ebben látom Fatimának az üzenetét.

- Köszönöm az őszinte szavakat, és hogy kis betekintést engedél életedbe, belső világodba. Jó egészséget és Isten áldását kívánjuk a folytatáshoz!

FVR Magyarok Nagyasszonya Testvéri Közösség

„Krisztus Irgalmas Szeretetéért” díjban részesült testvéreink

A Ferences Világi Rend Országos Tanácsa ez év tavaszán felhívást tett közzé, miszerint az Országos Tanács által, 2016-ban alapított, „Krisztus Irgalmas Szeretetéért” díj, első alkalommal ebben az évben kerül kiosztásra. Ezért azt kérte a Tanács, hogy a helyi közösségek javasoljanak a kitüntetésre testvéreket, hiszen a közösségekben számos olyan testvér van, aki már hosszú ideje, fáradtságot nem kímélve, áldozatkész szeretetszolgálatot végez mind egyénileg, mind pedig a plébániai közösségben, karitásban stb., példamutató közösségi és keresztény életet él, amellyel nagyban hozzájárul a ferences lelkiség megjelenítéséhez. Az ő a munkájukat szeretné az Országos Tanács a díjjal méltóképpen elismerni, és a kitüntetettek névsorát az országos káptalanon hirdetik majd ki.

A zalaegerszegi Magyarok Nagyasszonya Testvéri Közösség két testvért javasolt a kitüntetésre: **Ulbert Ferencné Margitot** és **Méhes Ferencné Julikát**. Mindketten a világi rend újraindulását követően csatlakoztak a rendhez és tettek örökfogadalmat, Margit 1994-ben, Julika 1999-ben. Visszatekintve a csaknem negyed évszázadra

Margit és Julika személyisége meghatározó volt abban, hogy új tagokkal bővült a közösség. Az elmúlt évtizedekben mindketten vezették a közösségünket, miniszterként a ferences lelkiséghez méltóan szolgálták a rájuk bízottakat. Szelíd, csendes egyszerűséggel végezték munkájukat a plébániai Karitászcsoportban. Mai napig részt vesznek templomunk oltárainak virágzásában. Több évtizede fáradhatatlanul látogatják kórházban, idősotthonokban a betegeket. A testi-lelki szükségét szenvedők önzetlen segítői, gyermekeik, unokáik biztos támaszai. A fenti sorok képezték a díjra történő felterjesztésünk indoklását.

A Magyarországi Ferences Világi Rend nemzeti kegyhelyünkön, Mátraverebély-Szent-

kúton tartotta országos káptalanját július 13-15. között. A találkozó mottója, ami egyben írásunk címe is: „Vegyenek részt az egyház szentségi életében...”. Regulánk 8. pontja rendelkezik így, melynek folytatása így szól: „...főleg az Eucharishtián, és kapcsolódjanak be az Egyház által ajánlott liturgikus imák valamelyikébe, újra átélve így Krisztus életének titkait.” (Reg. 8.)

A káptalan második napján izgalommal vártuk a döntés eredményét. A reggeli szentmisét követően Kerekes László országos miniszter ismertette a díjazottak névsorát. A független bíráló testület Krisztus Irgalmas Szeretetéért Elismerő oklevéllel jutalmazta Méhes Ferencné Julikát és Ulbert Ferencné Margitot. Az országos miniszter felolvasta Margit és Julika kitüntetési javaslatának részletes indoklását. Örömmel és meghatottsággal

vettük át a testvéreinknek szóló kitüntetést. Az oklevelet az augusztus 7-én tartott testvéri találkozón, lelki asszisztensünk, Kornél testvér által celebrált szentmise után adtuk át, amit Margit és Julika nagy meglepetéssel és köszönettel fogadott.

„A Ferences Világi Rend „testvérei és nővérei” a Szentlélektől indítva, saját világi állapotunkban akarják megvalósítani a szeretet tökéletességét, és fogadalommal kötelezik el magukat arra, hogy az Evangélium szerint élnek...” (Regula 2.)

Margit és Julika Istenbe vetett hite, és bizalma, imádságos élete, ferences derűje és lelkisége, egyszerűsége és alázata, követendő példa mindannyiunk számára. Szeretettel gratulálunk, Isten áldását és a Szűzanya oltalmát kérjük életükre!

Pax et bonum!

Gabriele Kuby: Utam Máriához

Egy megtérés története

i.m

Gabriele Kuby egyetemista volt és szociológiát tanult az 1968-as frankfurti diáklázadások idején. Szélsőséges liberális nézeteket vallott, és vezető szerepet vállalt a tüntetések szervezésében. A szexuális szabadságot és a gender elméletet hirdették, és követelték a törvények megváltoztatását. Utcai zavargásokkal és randalírozásokkal is kifejezték akaratukat. Ez a mozgalom sok kárt okozott a társadalomnak, az Egyháznak, a családoknak és az egyéneknek. Gabriele semmi jót nem hallott szüleitől a katolikus Egyházzal. Ő maga azonban házasságban élt három gyermek édesanyjaként.

Kereste az igazságot, a hitet, a kegyelmet. Ezotériával, keleti vallásokkal és különböző pszichológiai tréningekkel foglal-

kozott. Élete nagy kérdéseire egyik sem adott választ, csak csalódást okozott és sok pénzbe került. 25 év után tönkrement a házassága, és a férje elköltözött. Gabrelét és a gyermekeit anynyira megviselte, hogy megbetegedtek. Amikor minden összeomlott, még a munkahelyét is elveszítette.

Akkor látogatta meg az egyik szomszédja, akivel addig nem volt személyes kapcsolata. Csak annyit mondott neki: „Imádkozz!”. Így kezdődött a megtérés folyamata. A sok téves úton keresés után fogékonnyá vált a hitre. Szomszédasszonya megtanította a rózsafüzérre, sokat beszélt Máriáról, mint anyáról, és bevezette a keresztény hit alapjaiba. (Szent Ágoston is évtizedekig kereste az igazságot.) Számára az első úrnapi körmenet magával ragadó. A külsőségek: a

ragyogó idő, a hatalmas tömeg ünnepi viseletben, a sok miniszter, elsőáldozó gyermekek, arany ornátusba öltözött papok és a dúsan díszített hordozható Mária szobrok. Fontosabbak a benső dolgok. Jézus szavai, az evangéliumok olvasása mélyen

megindítja. Ízlelgeti a szavakat. „Tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű” (Mt 11,29), „Boldogok a lélekben szegények, mert övék a mennyek országa.” (Mt 5,3). „Boldogok a ...” nyolcszor hangzik el. Ezt kereste oly sok éven át. Az út még hosszú a teljes megterüléshez, a szív és a gondolkodásmód átalakulásához és a hitbeli ismeretek megszerzéséhez.

Mária által Jézushoz

Mária neve ünnepén egy zarándoklatra megy, ahol megáldják a kegytárgyakat. Mária érmet vesz, és a nyakába teszi. Minden más, mint eddig volt. Térdelve imádkoznak, számára ez még idegen. Sokat gondolkodik, tépelődik. Találkozik hitetlen barátnőjével, aki nehéz helyzetben van, sokat szenved. Hosszas beszélgetés után már megfogalmazza: „Én megtapasztaltam, hogy Isten segít, ha kérem.”

Sokszor elmegy kegyhelyekre, figyeli az embereket. Kevés férfi jár templomba. Kettőnek a tekintetén látszik a hit. Nem akarnak nagyok lenni, nem akarnak hatalmat. Arcukon gyermeki tisztaság és nyíltság tükröződik. „Együgyűek” – mondják lekezelően. A „kétügyű” kételkedő, modernnek, vonzónak tűnik, de nem tud megajándékozni derűjével és lelki szépségével. Ezeket az „együgyű” embereket nem sodorja el az idő hulláma.

A papról elmélkedve megállapítja, hogy ő is egy közülünk, a világban él, de nem a világból van. A korszellem sebes sodrású folyama eltávolít a hittől. Az

értékek és a célok az anyagi világ foglyaivá tesznek. Csak a fiatalság, a siker, a hatalom, a pénz, a biztonság, a szexualitás korlátlan kiélése számít. Aki Istent keresi, annak el kell vágnia ezeket a kötelékeit. Ez nehéz. Olyan papokat kíván, akik bemutatják, hogy ez lehetséges, szívük szabad, hogy Isten betölthesse, és szeretetükkel az Istent kereső emberekhez tudnak fordulni. Nagyrabecsülésünket, tiszteletünket és támogatásunkat érdemelnék.

Assisiben ferencesekkel találkozik. Megállapítja, hogy ezek a szerzetesek derék férfiak, igaz emberek. Ahol ők vannak, ott minden jól működik. A korszellemtől átítatott német férfiaknak a ferencesek iskolájába kellene járniuk.

Medjugorjében egy hetet tölt. Ott éli át először, hogy ő gyermek, Mária gyermeke. Ha a gyermek bajban van, odamegy hozzá az édesanyja. Ha a gyermek veszélyben érzi magát, édesanyjához szalad. Mária minden anyánk édesanyja. Hamarosan neki szenteli magát. Azóta úgy érzi, mintha valaki hordozná és megtartaná.

Érzései változnak, az ördög el akarja téríteni. Ennek ellenére mély hála járja át: „Uram, köszönöm kegyelmedet, Uram, dicsőítelek téged.” Mintegy két évnyi felkészülés után ünnepélyes keretek között felvételt nyer a katolikus Egyházba. Leírhatatlan élmény és öröm számára a szentségekben való részesülés.

Gabriele Kuby Európa szerte előadásokat tart, könyveket ír a

tiszta hit, az igaz erkölcs védelmében. Bizonyítja, milyen gonosz és káros az új gender elmélet és életmód. A szexuális szabadság tönkretesz egyént, családot, társadalmat és az emberiség pusztulásához vezet.

Saját életében tapasztalja meg, hogy Jézus és Mária követése az egyetlen biztos út. Többször életveszélyesen megfenyegették, de ő nem ijed meg. Bátran hirdeti a megismert igazságot.

Mária, kedves édesanyám, Mária!

Taníts meg hallgatni Isten akarátára és engedelmeskedni neki. Nyisd meg szívünket Fiad, Jézus Krisztus gyógyító jelenlétére a szentségekben.

Rejts el minket anyai szeretetedbe, hogy le tudjunk mondani a hatalomról és az erőszakról, és minden élethez szeretettel teljes gondoskodással forduljunk. Adj bölcsességet, hogy alkalmazkodjunk földünk végességéhez, és adományaidat igazságosan osszuk el. Ébressz bennünk készséget a lemondásra, hogy ne kelljen másoknak szenvedniük azért, mert szükségleteinket az ő rovásukra elégítjük ki. Taníts meg arra, hogy mint férj, feleség, apa és anya egymást szolgáljuk, és családjaink így a szeretet és a biztonság helyei legyenek gyermekeink számára. Nyiss utat ott, ahol a helyzet kilátástalannak tűnik. Nyisd meg szívünket kegyelmed számára. A te Szeplőtelen Szíved győzedelmeskedjen.

Ámen. (saját imája)

Székel János püspök beszéde

Porciunkula ünnepén (folytatás)

2. rész

Kedves testvérek! Néha a szeretet dallamait nehezen tudjuk énekelni. Úgy érezzük, hogy belefáradtunk. Oda kellene mennünk újra a forráshoz, hogy Jézustól ezt halljuk, engedjük, hogy a szívünket betöltse vele. Ne csak magunkra építsük az életünket. Tudom-e Istent mindenekelőtt szeretni?

Afrikában egy atya mesélte, hogy mise után, egy afrikai hívő mindig nagyon hosszasan ottmaradt még a templomban. Nem voltak ilyen szép padok, nem voltak ilyen szép térdeplők sem, mint Európában sok helyen, egyszerű deszkák voltak a földön. Az afrikai ember egy ilyen deszkára térdelt le, és legtöbbször még egy félórát eltöltött mise után. Az atya csodálkozott ezen, és megkérdezte az afrikait, mit csinál itt, ilyen hosszú ideig. Mire az egyszerű, szegény afrikai ember azt mondta: Odatartom a lelkemet a napba.

Az imádság elsősorban nem sok szóból áll, főleg nem a szájunkkal kell imádkozni. Az imádság azt jelenti, hogy odatartsuk lelkünket a napba. Engedjük, hogy Isten fénye belénk áradjon, hogy betöltsön. Sokkal fontosabb az imádságban a szívünk, mint a szánk, meghallani, amit Ő akar nekünk mondani. Sokkal fontosabb, hogy szívünk megőrizze az Ő jelenlétét, igent mondani az Istennek, jelenti, hogy beengedem az életembe, teret adok neki. Jelenti azt is, hogy beengedem az életembe Isten igéjének erejét, a Biblia igéjét.

Fiatalon egy nagyszerű ferences hittan csoportjába jártam, egy idősebb atya vezetett minket, aki rengeteget idézett a Bibliából, számunkra teljesen ismeretlen ószövetségi történeteket, mondatokat. Ámulva hallgattuk. Annyira megfogott, hogy elhatároztam, hogy elolvasom az egész Bibliát. Tizennégy éves voltam akkor. Nyáron, néhány hét alatt a teljes Ószövetséget elolvastam. Volt olyan nap, amikor reggeltől estig, szinte mást nem is csináltam. Annak ellenére, hogy rengeteg mindent a Bibliából egyáltalán nem értettem - a régi ókori háborúkat, szimbólumokat - de a Biblia hatalmas erejét és szépségét átéltem. A Biblia nem betű, hanem lélek és élet. Így mondja Izajás

proféta: „Amint az eső és a hó le hull az égből, és nem tér oda vissza, hanem megöntözi a földet, és termővé, gyümölcsözővé teszi, hogy magot adjon a magvetőnek és kenyeret az éhezőknek, éppen úgy lesz a szavammal is, amely ajkamról fakad. Nem tér vissza hozzám eredménytelenül, hanem végbeviszi akaratomat, és eléri, amiért küldtem. (Iz 55,10-11)

Isten igéjében különleges erő van. Olyan, mint az eső és a hó, termékennyé teszi az életünket. Titokzatos mag, ami az ember szívébe hull és elkezd növekedni. Az egyházunk ebből a főntről jövő kegyelmi forrásból épül. Az egyházat elsősorban nem alulról építjük, hanem odafőntről épül, a kegyelem által. Mennyire szomorú látni néha, hogy egyházi közösségek rosszul értelmezett aktivizmusban merülnek ki, milliófajta rendezvény, külső megjelenés, és mintha eltűnne mögüle az aranyfedezet: az Istenszeretethez az átélése, a szép, hiteles keresztény családok, az élő közösségek, a személyek iránti szeretet, mintha csak egy nagy homokkupacot tartanánk, de mögötte már alig van épület. Mennyire fontos lenne megtalálni az aranyfedezetet. Igent mondani a Szűzanyával együtt, jelenti mindenekelőtt igent mondani az Istenre, beengedni az Ő erejét, az Ő szeretetében élni.

Másodszor igent mondani Istennek jelenti azt is, hogy igent mond ki-kí a maga hivatására, az élethivatására. A házasságban élő ember igent mond minden nap a házastársára. Nem elég ezt az igent egyszer kimondani, ünnepélyesen az oltár

előtt. Ezt az igent nap, mint nap újra ki kell mondani. Nem annyira szavakkal, de úgy, hogy a másik érezze, hogy ma is engem vár, ma is meghódít.

Egy házasság nem magától marad meg. Magától két ember menthetetlenül távol kerül egymástól. Annyi minden történik, amit az egyik fél így él meg, a másik úgy. Kisebb-nagyobb hibák, amiket elkövetnek, lassanként a falak, melyek köztük valaha, szerelmük kezdetén leomlottak, elkezdenek visszaépülni. Csak az a házasság marad meg, ahol két ember képes ezeket a fölépülő falakat újra és újra lebontani. Egymás kezét újra megtalálni, egységük csodáját újra megteremteni. Ehhez kell rengeteg érzékenység, odafigyelés, megbocsátás, fantázia, udvarlás. Kell hozzá rengeteg idő, amit ketten egymásnak, a házasságuknak adnak, új mézeshetek és új nászutak. Nem magától marad egy házasság szép. Rengeteget kell tenni, ezt az első igent újra és újra ki kell mondani.

Különleges ebben a küldetése a feleségnek és különleges a férjnek. A feleségnek talán különleges küldetése, hogy érzékenyen jelezze a férje számára, hogy mi az, ami megtört, mi az, ami fáj. A feleség szeretné, hogy az ő titokzatos, gazdag, néha a férje számára nem könnyen érthető érzelmi életét a férje egy kicsikét is értse, tudja követni, akkor állandóan bölcsen jeleznie kell, mi az, aminek örülne, amiért hálás, mi az, ami fáj.

A férfinak talán különleges kötelessége újra és újra motorjává lenni ennek a titokzatos körforgásnak, ami a szerelmet férfi és nő között jellemzi, újra és újra a csodálatos körforgást elindítani. Férfiként ezt megtenni, néha nem is túlságosan könnyű. Fontos, első lépéseket újra és újra a férjnek kell megtennie. Ehhez kell, hogy a férfinak legyen egy titkos kincsestára, ahonnan merít, mindenekelőtt a hite, Istenben való, Istenben gyökerező élete, ahonnan tud mindig adni a feleségének, a családjának.

Ezt az első igent nap, mint nap, újra és újra ki kell mondani. Igent mondani a házasságban jelenti azt, hogy lemondok arról, hogy mindig nekem legyen igazam. Lemondok arról, hogy az enyém legyen feltétlenül az utolsó szó, lemondok néha magam vágyairól. Lemondok arról, hogy állandóan a magam panaszait emlegetsem, kilépek önmagamból. Tudok örülni a társam örömeinek, tudom megérteni az élet fájdalmait. Igent mondani jelenti azt is, hogy igent mond a házaspár a gyermekáldásra. Mária igenje is ilyen volt,

amely termékennyé tette őt. Életet adott, isteni életet. Minden hitelesen megélt keresztény élet ugyanilyen, igent mond az életre, Istenre, aki az élet forrása, aki az élet barátja.

Magyar népünknek egyik legnagyobb tragédiája, hogy évtizedek óta, pontosan 1981 óta az országunk népessége folyamatosan csökken. Ha nem lett volna a rendszerváltozás után kb. 360 ezer magyar, akik Erdélyből és Kárpátaljáról, illetve Délvidékről Magyarországra jöttek, akkor a teljes fogyásunk mostanáig kb. 1 millió 200 ezer lenne. Alig több mint 30 év alatt 1 millió 200 ezer emberrel fogytunk. Döbbenetes zuhanás ez. Alig-alig lehet látni, hogy ezt hogyan tudnánk megállítani, megfordítani. Magyar népünk egyik legnagyobb tragédiája ez. Elfogyó, néptelen falvak, egyre több iskola, amit bezárnak. Mintha népünk nem akarna már élni. Mintha nem értenénk már az élet kincsének a nagyságát. Ott van magyar népünk története fölött a 20. században kb. 6 millió abortusz. Hat millió kicsiny gyermek, aki az Úristen remekműve volt, ártatlan, soha senkinek semmit nem vétett, akit a mi világunk nem engedett megszületni, az anyaméhben kellett elpusztulni, óriási fájdalmak között. Ez a sötét titok is ott van a nemzetünk vállán, ez is akadály a annak, hogy azt várjuk, hogy újra tudjunk remélni, hogy újra tudjunk hinni és szeretetben élni. Egy rettenetes sötét titok, amiből nemzetünknek gyógyulnia, szabadulnia kellene.

Igent mondani a Szűzanyával együtt jelenti azt is, hogy igent mondunk szenvedések idején is, ahogyan Mária ott állt Jézus keresztje alatt. Így mondja a Biblia: állt. Nem jajveszékelt, nem esett kétségbe, nem vesztette el a hitét egy pillanatra sem. Mária egészen egy volt Jézus áldozatával. Húsvét hajnalban nem ment ki a sírhoz, mert tudta, hogy az a sír üres, tudta, hogy az ő fia él. Mária hite egy pillanatra sem rendült meg. Erős lélekkel állt a kereszt alatt.

Gyönyörű kép, Michelangelónak szobra, amelyben próbálja ábrázolni a keresztről levett, Krisztus testét tartó Máriát. A szobrot úgy mintázza meg az egészen fiatal Michelangelo, hogy Máriáról egyből a gondolatunkba, az eszünkbe jut a betlehemi jelenet. Mária arca egészen fiatal. Úgy tartja ölében a fiát, ahogyan tarthatta Betlehemben, újszülött Istenfiát, a Messiást. Mária arcán végtelen szelídség van. Mintha azt mondaná, azt üzenné, hogy ez a gyermek soha sem volt egé-

szen az enyém. Az Atya Fia ő, az Örök Isten egy-
szülött fia. Hálát adok azért, hogy szolgálhattam
Őt, emberi életet adhattam neki, hallgathattam Őt,
állhattam a keresztye alatt, s most visszaadom őt
az Atyának. Mária arcán végtelen békesség van.
Tudunk-e mi is hasonlóan szenvedni, hálát adni
azért, amit kapunk Istentől és visszaadni mindent,
egymás után és majd az egész életünket is, Isten
kezébe. Ahogy a Biblia írja: „Az Úr adta, az Úr el-
vette, legyen áldott az Úr neve! (vö. Jób 1,21)

Egy alkalommal egy református lelkész, Gyö-
kössy Endre, kis faluba kapott meghívást. Prédi-
kálni ment, de vitt egy kicsi adományt is a falu
parókiájára. Nagy csomagba, egy nagy zsákba volt
betéve a sok ruha és egyéb adomány, amit a falusi
parókia küldtek. Ő ügyetlenül vitte ezt a nagy
zsákot. Szembejött vele egy idős paraszt bácsi,
látta, hogy kínlódik, odaszólt neki, azt mondta,
hogy vegye a vállára, úgy könnyebb. A lelkész fel-
kapta a nagy zsákot a vállára, valóban könnyebb
volt. Visszaemlékezésében azt írja, hogy ettől
kezdve, ennek az egyszerű parasztembernek a
mondatát szinte életfilozófiájává tette: Vegye a
vállára, úgy könnyebb!

Az életünk terhei ellen állandóan ágálunk.
Mindig le akarjuk őket dobni a vállunkról, állan-
dóan panaszkodunk. Az igazi terheinktől akkor
sem tudunk megszabadulni, csak kétszeresen ne-
hezek lesznek. Ha tudjuk ezeket a terheket erős
lélekkel viselni, emelt fővel, hittel, szeretettel,
hordozni, talán tudjuk őket magunkhoz is ölelni,
akkor ezek a terhek lassanként átalakulnak, igazi
keresztek lesznek, emelni fognak minket, tartást
adnak az életünknek, hasonlóvá tesznek Jézus-
hoz, aki a világ terheit hordozta. Ahogy Pál apos-
tol mondja: „Kiegészítem testemben, ami hiányzik
Krisztus szenvedéséből, testének, az egyháznak javára.”
(vö. Kol 1,24) A megváltás nagy művének lehe-
tünk mi is apró, kicsi részesei. Egy-egy családban
magunkra vesszük a családnak terhét, fájdalmát,
akkor mi is közreműködhetünk abban, hogy ez a
család tisztuljon, a kegyelemmel újra megteljen, a
megváltás nagy művének lehetünk apró, kicsi
részesei. Hogyan viselem a keresztyeimet? Panasz-
kodva, önsajnálattal, kétségbeesve, vagy tudom a
keresztyeimet erős lélekkel a vállamra venni, talán
át is ölelni őket.

Befejezésül hadd idézzek föl egy életsorsból,
egy ferences harmadrendi asszonynak az életéből,
akit egyházunk szentté avatott, Gianna Beretta

Molla életét. A történet 1908-ban kezdődik, Mi-
lánóban, egy esküvőn. A boldog, fiatal feleség jön
ki a templomból, a barátnőjétől kap egy képes-
lapot, amelyen egy nagy mózeskosár van. A mó-
zeskosárból tizenhárom nevető gyermekarc moso-
lyog elő, a képeslap tetején ez a felirat volt olvas-
ható: Melyiket választanád? A boldog feleség,
ahogy nézte a képet, gondolkodás nélkül ezt mond-
ta: Mindegyiket! Édesanyja próbálta őt csitítani,
mondta neki, hogy inkább mindegyiket, mint
egyet sem, de valóban az történt, hogy az asszony
tizenhárom gyermeknek adott életet. Ezek közül
nyolc érte meg a felnőttkort. Ebből a nyolcból egy
pap lett, egy szerzetesnő lett. A fiúk közül volt
még egy, aki mérnökként, a harmadik világban
Dél-Amerikában, a szegényekért adta oda az
egész életét. Az ő boldoggá avatása is folyamata-
ban van. Különleges család volt ez.

Ebbe a családba született bele Gianna, a ké-
sőbb szentté avatott édesanyja. Gianna komoly, de
derűs fiatal lány volt, nagyon szeretett síelni, sze-
rette az életet, remekül zongorázott. Azután gyer-
mekorvos lett, szegény családok gyermekeit mindig
ingyen gyógyította. Rengeteget segített a plébáni-
án. Később megismerte a majdani férjét, Pietro
Mollát. Akkor ezt írta a naplójában: Isten nem
ajándékozhatott volna meg szebb találkozással.
Minden vágyam az, hogy boldoggá tegyem. Mi-
lyen gyönyörű ez, egy fiatal lány házassága előtt
azt mondja, hogy „minden vágyam az, hogy bol-
doggá tegyem.” Nem az volt a legfőbb álom, hogy
én boldog legyek, hanem hogy őt szeressem. Leg-
főbb vágya, egész egyszerűen ez volt, hogy férjét
boldoggá tegye.

Valóban egy gyönyörű házasság lett. Egészen
addig, amíg a negyedik gyermek nem kopogtatott
az ajtajukon. Rögtön, az első terhességi vizsgá-
laton kiderült, hogy egy nagy daganat van az
édesanya méhén. Azonnal műtetre volt szüksége.
De ő is orvos volt tudta, hogy ez a kisgyermek
életébe kerülhet. Leghatározottabban azt mondta
az orvosnak: Mentse meg a gyermeket! Férje meg
sem próbált vele vitatkozni, ismerte a feleségét,
egy akart vele lenni ebben az utolsó, nagy dönté-
sében. Az orvos elvégezte a műtétet, amit ilyen
módon lehetett, a daganat külső részét eltá-
volították, falféhér arccal jött ki a műtútből, a férj-
nek azt mondta: Megmentettük a gyermeket!

Gianna utána még hazament, otthon mindent
elrendezett, mint aki hosszú útra indul. Aztán

Nagyhéten ment be a kórházba. A nővérnek azt mondta: Nővér, eljöttem, nekem most meg kell halnom! Nagyszombaton délelőtt született meg a kislánya, akinek ezt a nevet adta, Emmanuela, ami azt jelenti, velünk az Isten! S aztán egy héttel később meghalt az édesanya.

Ott lehettem Gianna boldoggá avatásán Rómában. Leírhatatlan élmény volt! Élt még a férje, ott voltak a gyermekek is, legkisebb lánya is, aki szintén orvos lett, aki ennek köszönhetette az éle-

tét, hogy ilyen édesanyja volt, aki úgy adott életet, hogy a saját életét adta oda.

Kedves testvérek! Szűzanyát ünnepelni azt jelenti, hogy mi is igent mondunk Istennek, ahogyan ő. Igent mondunk az imádságra, az Istennek szentelt időre. Igent mond ki-ki a maga élethivatására, házastársára, igent mondunk a gyermekáldásra, igent mondunk a szenvedésre. Ha lenne egyre több ilyen Isten felé kitárult ember és család, akkor más lenne a társadalmunk, és más lenne a világ.

Kamill testvér

90 éve szentelték templomunkat

90 éve, 1927. szeptember 25-én szentelte fel Mikes János püspök a templomunkat.

Pehm József apát úgy gondolta, hogy a templom teljes egészében elkészül 1926. őszére, s már akkor megtörténhet a felszentelés. Október 17-én tartottak egy bizottsági ülést, melyen részt vett Kottis Iván mérnök is. Az egyetlen téma a templomszentelés időpontja volt. Az ügyvezető elnök azt szeretne volna, hogy a templomot szenteljék fel november 21-ig. Ezen aztán élénk vita alakult ki. A nézeteltérést az okozta, hogy még sok munka volt hátra a templomban, nem lehetett kifesteni, mert a falak még vizesek voltak, s a nedvesség biztosan áttört volna a festésen. A templom és a kolostor udvara és környéke az ott felhalmozott építési törmelékkel volt tele, melynek elfuvarozása sok nehézséget, munkaerőt és időt igényelt. Végül abban egyeztek meg, hogy az ügyvezető elnök a megyéspüspök elé terjeszti az ügyet, meghatalmazást kér az oltár és az épületek megáldására 1926. november 21-ig. Végül is 1927 nyarán majdnem teljesen elkészült a templom. Bizottságok feladata lett a temp-lomszentelés előkészítése.

A szentelés előkészítése és lefolyása

1927. szeptember 23-án, pénteken este 8 órakor az Úrangyala elharangozása után negyedórás harangzúgással köszöntötték a küszöbön álló templomszentelést.

24-én, szombaton, a pályaudvaron fogadóbizottság várta az érkezőket, a cserkészekre bízta, hogy elkalauzolják a meghívottakat. Az újság ki-

emeli a vendégek közül Strausz Antal kanonokot a veszprémi püspök és Veszprém városa képviselőjében, továbbá P. Vinkovics Viktor ferences tartományfőnököt, Kray Istvánné bárónét, aki a Magyar Nők Szentkorona Szövetségének küldöttségét vezette. Küldöttség képviselte a Magyar Férfiak Szentkorona Szövetségét, a IV. Károly király Országos Emlékbizottságot, a Magyar Keresztény Royalista Klubot, és a Szent István Bajtársi Szövetséget is, Szombathelyről Pártl József ceremonáriust, Géfin Gyula helyettes rektort, Székely László prefektust, Simonffy Jenő premontrai kanonokot is köszönthették. Szombathelyről magukkal hozták a mártírok ereklyéjét, melyeket a templom oltárköveibe kellett elhelyezni. *(A MÁV és a Délvasút féláru jegyeket biztosított a vonaton érkezők részére.)* Este fél 6-kor ünnepélyes zsolozsmát énekeltek a nagytemplomban a *(Mária-oltárra elhelyezett)* vértanúk tiszteletére, közben a cserkészek díszőrséget álltak. Az előírá- soknak megfelelően egész napos böjttel készültek elő a szentelésre.

Vasárnap reggel 5 órakor zenés ébresztőt adott a katonazenekar. A Mária Magdolna templomban szentmisét mutattak be 5, fél 6, 6, fél 7 és 7 órakor, s gyóntatás is volt alatta (*a mi templomunk zárva maradt egészen a szenteléséig*). Az egész várost ünnepi díszbe öltöztették, az épületeket zászlókkal, virágokkal, lombdísszal, szőnyegekkel díszítették. A fényárban úszó Rákóczi utcát mind a két oldalon fenyőgirland adott megkapó díszítést. $\frac{3}{4}$ 8-kor felállt a körmenet sora, 8 órakor indult el a körmenet az új templomhoz.

9.15-kor az ifjúsági misét a reálgymnázium udvarán tartották, melyet Jándy Bernardin bencés szerzetes, celldömölki apát mutatott be, a szentbeszédet Fuchs Ferenc körmendi esperes plébános mondta. Templomunk előtt fél 10 és 10 órakor tábori csendes misét mutattak be, a szentbeszédet 10.30-kor Szentiványi Károly rátóti plébános mondta. 11 órakor tábori népének szentmisét mondott Tóth József pápai prelátus, nagyprépost, a szentbeszédet P. Vinkovits Viktor ferences tartományfőnök mondta. Ezen programokkal egy időben zajlott a templomszentelés.

Az elhelyezkedés után elimádkozták a hét bűnbánati zsoltárt és a Mindenszentek litániáját. Ekkor a püspök kívülről megszentelte az épületet. Majd bekopogott pásztorbotjával az ajtón, a következő zsoltárt idézve: *„Emeljétek föl kapuitokat és emelkedjétek föl örök kapuk és be fog lépni a dicsőség királya”*. A templomban álló diakónus folytatta a zsoltárt: *„Kicsoda az a dicsőség királya?”* Püspök válasza: *„Az erős és hatalmas Úr, a harcban hatalmas Isten.”* (Zsolt 24,7-9) Ezt a liturgiát kétszer még megismételték. Ezt követően a nép háromszor kiáltotta: *„Nyissátok meg! Nyissátok meg! Nyissátok meg!”* Ezután a püspök botjával keresztet rajzolt az ajtóra. A megnyitott ajtón belépve mondta: *„Békesség e háznak!”* Majd a templom közepén leterdelve elénekelték a Jöjj Szentlélek Isten kezdetű himnuszt, s a Mindenszentek litániáját. A püspök három keresztet vetett a templomra és oltárra: *„Hogy ezt a Te tiszteletedre és Jézus Szíve címére felszentelendő templomot megáldani és megszentelni méltóztatással.”*

A könyörgések után Zakariás énekét a Benedictust énekelték. A templom padlójára hamut hintettek, melyet András-keresztrel jelölt meg a püspök pásztorbotjával, illetve a latin és görög ABC betűit rajzolta, annak jeléül, az Egyházban minden népek és nemzetségek egyenlők. Azután

Gergely-vizet (*Gergely-víz: hamu, só, bor és víz keveréke, melyet templomszenteléskor, vagy kiengeszteléskor használt a püspök. A név Nagy Szent Gergely pápára utal. A II. Vatikáni Zsinat után már nem használatos.*) szentelt, melybe sót és bort kevertek. Közben botjával keresztet rajzolt az ajtó alsó és felső részére, így a Krisztus keresztjének oltalmába helyezte a templom belsejét is.

Az oltár felszentelésekor a Gergely-vízzel keresztet rajzolt az oltár közepére és négy sarkába imádság kíséretében és meghintette a falakat alul, középen és felül, a padlót, a templom közepén állva pedig a négy égtáj felé hintett. Körmenetben zsoldározza megkerülte a templomot. A nép énekelte a Kyrie eleisont, a templomajtóban a püspök szentbeszédet mondott, majd felolvasták a Tridenti zsinat határozatait, a püspök krizmával keresztet rajzolt az ajtóra, majd a néppel együtt bevonult a templomba az oltár elé, ahol krizmával kente meg a lapon lévő mélyedést: *„ereklyék-síriját”*, megkente az oltárkövet. Ezt követte a katekumenek olajával való megkenés az oltár közepén és négy sarkán, amit kétszer ismételt meg, harmadjára pedig krizmat használva. A végén a maradék olajat ráöntötte és rádörzsölte az oltárra. Krizmával megkente a 12 keresztet is, melyek a 12 apostol jelképei. Legutoljára 5 tömjén szemet helyezett az oltárra gyertyákkal, melyeket hagyott leégni a tömjénnel együtt: ez az első áldozati ajándék az új oltáron.

Ezt követően püspöki megáldotta a miseruhát, s egyéb felszereléseket és bemutatta első szentmiséjét, ez pontosan délben történt, majd a hívők pápai áldásban részesülhettek a templom küszöbéről. A szentmisén közreműködött az Egyházi Ének- és Zeneegyesület, többek között elénekelték Mozart: G dúr miséjét, a Pápai himnuszt, Haydn: Az égen a földön c. darabot.

A szentmisét követően 260 fő részvételével ünnepi bankett volt a Katolikus Házban, délután folyamán pedig leventeünnepélyt tartottak a MOVE sportpályán.

Könyörögjünk! Istenünk, te megengeded hogy templomunk felszentelésének napját lelkünk javára évente megünnepeljük, hallgasd meg néped könyörgő szavát. Add, hogy erről a helyről mindig tiszta áldozat szálljon eléd, reánk pedig a megváltás bőséges kegyelme áradjon. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön-örökké. Ámen.

Hirdetések

- Szeptember 16-án 18.30 órakor a dobronhegyi Szent Ilona kápolnában virrasztás, és másnap gyalogos zárandókat indul Andráshidára, a templom búcsúi szentmiséjére, amelyet Kamill testvér celebrál.
- Október 1-jén a 18.00 órás szentmise gitáros lesz.
- Október hónapban a Szűzanya tiszteletére rózsafüzért imádkozunk hétköznapi az esti szentmisék előtt.
- Október 3-án, kedden Tranzitus, Szent Ferenc boldog halálára való emlékezés, 17.30-tól ünnepélyes zsoltosma, majd szentmise.
- Október 7-én, szombaton délelőtt élő Rózsafüzér Zalaegerszegért. Indulás a Plébániáról a Szűz Mária Szeplőtelen Szíve templomba, ahol 11.00 órakor Szentségimádás, rózsafüzér, és délben szentmise lesz.

Anyakönyvi hírek augusztusban

Kereszteltek:

Bogdán Kristóf Tibor, Vágó Larissa Zoé Anna,
Nagy Benett László, Nagy Liliána Ágnes,
Csécs-Brenner Bejke, Csécs-Brenner Benedek,
Jándli Nikol Zoé Mária, Kiss Németh Márk,
Liga Vivien, Szabó Natasa,
Szekeres Milán, Pass Zselyke Doroti,
Matus-Bán Zsolt, Bencsik Zsolt,
Zsiborás-Salamon Olívia

Házasságok:

Durgó Gábor – Pap Lujza
Mozsár Gergő – Tóth Adél

Liga Péter – Bayer Mária Magdolna
Szekeres Attila – Rózsa Vivien
László András – Nagy Dorina
Párkányi Csaba – Németh Klaudia Zsófia
Dávid Gábor – Simonics Viktória

Elhunytak:

Kelemen Imre
Bertók Miklós
Horváth Dezső
Horváth Emil
Bajsz Józsefné/Szabó Rozália
Szeghi Sándor Imre

Plébánia iroda nyitva tartása:

Hétfő: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Kedd: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Szerda: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Csütörtök: 8.00-11.00 és 14.00-18.00
Péntek: 8.00-11.00
Telefon: +36 (92) 315-143
E-mail: zala@ferencesekzeg.hu
web: www.ferencesekzeg.hu

Ferenc és Testvérei

A zalaegerszegi Ferences Plébánia havilapja
8900 Zalaegerszeg, Gasparich u. 1.

Felelős Kiadó: Fr. Ocsovai Grácián OFM
Szerkesztés, kivitelezés:
Szulyovszky Endre, RITEND Bt.

Ára: 200 Ft

Megjelenik minden hónap második vasárnapján.

web: www.ferencesekzeg.hu